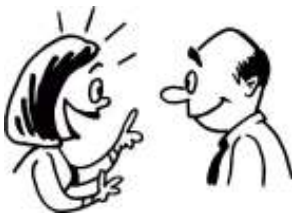

“Een persoonlijk gesprek werkt altijd goed”

Deze kop in een lokale krant viel me direct op. Het stond boven een artikel over mensen die na ontslag moeilijk een nieuwe baan kunnen vinden en daarbij hulp nodig hebben. En als ‘ei van Columbus’ was bovenstaande kop gevonden. Hoe is het mogelijk? denk je dan. Wordt er bij een sollicitatie dan niet meer gepraat en alleen maar gesproken? Gaat alles via het internettoestel en wordt de menselijke factor zo maar achterwege gelaten? Wil je als sollicitantenoproeper niet weten ‘wat voor vlees je in de kuip’

hebt? Als je tenminste weet dat dit spreekwoord bestaat en wat het betekent. Ik heb in mijn werkzame leven niet zo veel gesolliciteerd. Ik werkte ruim 28 jaar bij hetzelfde bedrijf en werd er toen het niet meer liep in de potten en pannen, slagroomkloppers en afdruiptrekken, het witgoed en de haarden en kachels. Na bezoeken aan het arbeidsbureau ging je solliciteren bij bedrijven van wie je dacht dat ze wellicht belangstelling hadden voor je vaardigheden en je stuurde hen een uitvoerige levensbeschrijving. Van sommigen hoorde je niets, sommigen schreven dat ze mij niet zochten en bij anderen werd je uitgenodigd voor een persoonlijk gesprek. Die wilden dus wel eens weten wat voor vlees er in die kuip zat. Vaak was het een interessant en goed gesprek, maar wat het resultaat ‘net niet’. Ik was toen nog maar net 50 jaren jong, maar dat vond men dan al te oud. Het merkwaardige was dat de mensen die dat vonden, vaak ook die grens al waren gepasseerd. Maar je was in ieder geval gehoord en je kon er wat van leren voor een mogelijk volgend gesprek.

In deze ‘snelle’ tijd lijkt het of het persoonlijke gesprek er niet zoveel meer toe doet. Alsof het de sollicitantenoproeper niet interesseert wie hem om een plaatsje in het bedrijf vraagt, zodat hij zijn gezin kan onderhouden en nuttig kan zijn in de maatschappij. Van hem of haar wordt verwacht dat hij of zij per e-mail zijn of haar kwaliteiten bij de oproeper deponereert en aanbeveelt en dat ze hem of haar daarom als medewerk(st)er moeten aannemen en daarbij ook zijn of haar maatschappelijke levensloop vermeldt. De kans op een uitnodiging is niet zo erg groot. Zeker niet als je een naam hebt die de oproeper vreemd in de oren klinkt of als niet of moeilijk leesbaar of uitspreekbaar wordt bevonden. Weinig kans dat ze in je vlees en kuip geïnteresseerd zijn, ook al heb je nog zulke goede papieren, schrijf en spreek je goed hun moer’s taal en ben je hier geboren. ‘Wat de boer niet kent, dat (vr)eeft hij niet!’ is dan het vaak toegepaste spreekwoord. Als ze dat tenminste ook kennen.

Heb je een aandoening of handicap, waardoor je anders functioneert dan het merendeel der mensheid, is dat meestal van hetzelfde laken een pak”. Aan die man of vrouw zit een vlek(je) dus zal die wel niet functioneren en vaak verzuimen. Ze worden niet als normale mensen gezien, dus vraag je ze niet om eens te komen praten, terwijl ze alle gevraagde papieren bezitten en een persoonlijk gesprek de verblinde ogen kan openen.

Politieke ruzies ontstaan vaak omdat mensen in partijen niet meer met elkaar praten en niet naar elkaar luisteren. De één zegt het zus en de ander begrijpt het zó en wil het alleen maar zó begrijpen, omdat hij of zij vindt dat ‘de één’ geen gelijk heeft. Het eigen gelijk gaat voor en het komt niet bij hen op dat een ander ook wel eens gelijk zou kunnen hebben. En dan krijg je vaak deze reactie: “Ja we hebben met elkaar gesproken, van gedachten gewisseld, maar, “met alle respect”, de ander zijn of haar standpunt is onjuist. Einde verhaal en gesprek en dat van “met alle respect” is ook niet gemeend.

Ieder mens maakt fouten, grote, iets minder grote en kleine. ‘Dat is een waarheid als een koe’. Waarom die waarheid aan een koe wordt toegeschreven, weet niemand, want het zou net zo goed een huismus kunnen zijn. Want als een koe een waarheid heeft, heeft een huismus dat ook. Alleen, die koe en die huismus kunnen niet (met elkaar) praten. Als ze wel zouden kunnen, zouden ze ook een goed gesprek kunnen voeren en dat zou dan goed werken. Dus beste lezer(es), luister goed naar elkaar en praat goed met elkaar, dan komt het best wel goed met u.

Augustinus